

Grad ved denne Lovs Behandling her paa Rigsdagen. Men naar det ærede Medlem ser saaledes paa det, hvorfor ønskede saa Udvalget, at jeg skulde skaffe alle disse Oplysninger, naar det var Meningen paa de afgørende Punkter ikke at bryde sig derom. Paa samme Tid, som jeg anerkender det ærede Medlems Ret til at staa paa det Standpunkt, som han indtager, maa jeg som Repræsentant for alle disse Amdsraad og Sogneraad udtale, at jeg er ikke til Sinds ikke at bryde mig om, hvad der er udtalt af disse Autoriteter, naar jeg har spurgt dem om deres Mening i en Sag af saa stor Betydning som den foreliggende.

Ordføreren (Philipsen): Jeg tror, jeg gav tilstrækkelig tydelig Besked om det af Indenrigsministeren sidstfremdragne Punkt. Jeg finder det overmaade forklarligt, at de kommunale Myndigheder, der har Ansvaret for den finansielle Ledelse, ere betænkelige ved en Bestemmelse, som ikke har anden Virkning end just den ene fra deres Synspunkt at forøge Udgifterne, og hvis det kun havde været det Punkt, som havde været Genstand for Overvejelse i Udvalget, havde der ganske vist ikke været den fjerneste Anledning til at spørge de kommunale Myndigheder derom. Men det er noget, som den ærede Minister kun kan sige i dette Øjeblik for Diskussionens Skyld, men ikke kan være hans alvorlige Mening, at det just skulde være Spørgsmaal af denne Art, som var dem, vi særlig ønskede at høre de kommunale Raads Mening om. Det, som gav Udvalget Anledning til at stille sig paa denne særlige Maade at æske de kommunale Raads Mening, var just det fra Kjøbenhavns Magistrats *Sdte* Afdeling udgaaede Forslag, thi det er et nyt Forslag, en virkelig alvorlig Reform, et Forslag, som vilde være en virkelig alvorlig Videreudvikling af det gode i Tanken i Loven af 1891. Det var det, der gav Anledning til at spørge de kommunale Raad, men ikke et saadant i og for sig lidet betydende, fra Kommunernes Standpunkt i alt Fald teoretisk lidet betydende Forslag om at forandre de 10 Aar til 5 Aar. Den ærede Minister sagde, at hvis man i øvrigt fandt Reglen om 10 Aar rigtig men kun fandt, at Parallelen med

Æresoprejsning for Forbrydere af den Art, at man ikke kunde beholde de to Bestemmelser samtidig, kunde man jo forlænge den Periode, der skulde gaa, inden Forbryderne kunde opnaa Alderdomsunderstøttelse efter at have opnaaet Æresoprejsning. Det vil jeg nu ikke kunne gaa med til. Det er ikke blot Parallelen, som gør, at jeg synes, at det, vi foreslaa, er rigtigt. Jeg synes, det er rigtigt i og for sig, fordi jeg, som jeg sagde i mine indledende Bemærkninger, stadig finder de 5 Aars Frist at være en Hovedbestemmelse paa vort Forsørgelsesvæsens Omraade og finder, det er en Anomali, at der er 10 Aar her i Alderdomsunderstøttelsesloven. Der siger den ærede Indenrigsminister: Ja men, det er jo i Fattigloven, at det staa, og har det ikke altid været Meningen i den offentlige Diskussion og særlig i dette Ting at holde Alderdomsunderstøttelsesloven saa langt som muligt fjernet fra Fattigloven? Ikke sandt, det sagde den ærede Minister? (*Indenrigsministeren* [Bramsen]: Jo, det sagde jeg!) Ja det er meget underligt. Her er Spørgsmaal om det Punkt, hvor Fattigloven og denne Alderdomsunderstøttelseslov nødvendigvis maa berøre hinanden. Fattigloven er jo en simpel Kumpan, som ikke skal komme i dette fine Selskab, som Alderdomsunderstøttelsesloven angaar. Men her kunne vi slet ikke holde den Fyr ude. Vi maa paa et Punkt afgøre, hvilke Betingelser der skal opstilles med Hensyn til Fattighjælp som Vilkaar for Alderdomsunderstøttelse, medmindre man vil gaa bort fra det og ganske ophæve Reglen om, at ydet Fattighjælp skulde have noget med Alderdomsunderstøttelse at gøre. Hvis den ærede Ministers Sensibilitet vilde føre ham dertil, skulde jeg ikke have noget imod det for mit personlige Vedkommende, saaledes som det var Tilfældet i det Berg-Hørupske Forslag i 1890—91. Ikke det mindste skulde jeg have derimod. Men naar man fra alle Sider er enig om, at dertil komme vi ikke, saa ere vi nødte til at lade Fattiglovens Regler faa Indflydelse paa Reglerne i Alderdomsunderstøttelsesloven. Det kan den ærede Minister ikke komme fra paa nogen Maade, og saa maa vi tage det, som vi finde rigtigt, og saa